

[Martin Sørensen (Peterslund).]

siden Slutningen af 1945 haft det største og mest betydningsfulde Arbejde ved Opgørelsen af og Kontrollen med Formueopgørelsen pr. 23. Juli 1945, en Opgørelse, der ogsaa forøger Arbejdet med selve Skatteligningen og med Prøvelse af den foreløbige Ligning samt med Beregning af Statsskatten. Skatteraadene imødeser derfor med Længsel Modtagelsen af det Materiale, der er nødvendigt til Beregningen, hvilket ikke kan ske, før nærværende Lovforslag er endeligt vedtaget.

Alt i alt maa man betegne denne Stats-skattelov som en demokratisk Lov — heri er jeg ikke saa uenig med det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen —, for saa vidt som Betegnelsen »demokratisk« overhovedet kan hæftes paa en Skattelov. Skattepaalægget begynder nemlig med 1 pCt. ved de mindste Indtægter og stiger op til 57 pCt. for de største — at Stigningen er for kraftig og for stor, er en Ting for sig, men det er nødvendigt, saa længe man ikke har kunnet finde andre Skatteilder.

Af Hensyn til den fremrykkede Tid skal jeg med disse Bemærkninger paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i det høje Ting.

Finansministeren (Thorvald Kristensen):

Jeg takker de ærede Ordførere for den — jeg kan vel sige — gennemført velvillige Modtagelse.

Det ærede Medlem Hr. Thomsen anstillede visse Betragtninger over min Anvendelse af Kikkerten. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa, men sige ganske enkelte Ting om de Synspunkter, der har ligget til Grund for Paalæggelsen af de Erstatnings-skatter, der skal afløse henholdsvis Merindkomstskatten og Forhøjelsen af Børnefradraget. Naar det er foreslaaet, at Afløsningskatten for Merindkomstskatten skal begynde ved 12 000 Kr., er det, som jeg allerede sagde i min Forelæggelsestale, ud fra det Synspunkt, at de Folk, der har betalt Merindkomstskat, har været Folk, hvis Indtægter laa fra noget over 10 000 Kr. og opefter, og der kan derfor ikke siges at ske nogen social Forskydning, naar man ogsaa lægger Erstatningskatten i disse Indkomstlag.

Hvad angaar Erstatningskatten for Børnefradraget, er det rigtigt, at den begynder ved 4 000 Kr.s Skalaandkomst. Til Forsvar herfor maa jeg sige to Ting. For det første, at da Børnefradraget jo kommer Folk i alle Indkomstlag til gode, vil det formentlig, hvis der ikke skal ske nogen social Forskydning, være rimeligt, at Afløsningskat-

ten stort set ogsaa paalægges Folk i alle Indkomstklasser.

For det andet maa jeg pege paa, at naar man begynder ved 4 000 Kr., er det ikke saa lidt, som det ved første Øjekast kunde se ud til. Man maa nemlig huske paa, at det er 4 000 Kr.s Skalaandkomst, det her drejer sig om. De skattefrie Forsørgerfradrag, der f. Eks. her i København er 1 600 Kr., er altsaa trukket fra; eventuelt Børnefradrag er ogsaa trukket fra, ligesom naturligvis det foregaaende Aars Skatter samt Forsikringsudgifter er trukket fra. Det kan derfor meget vel dreje sig om en Person med 6000-7000-8000 Kr. i oprindelig Indtægt, saa det er jo ikke saa helt lidt, og det vil i Virkeligheden sige, at en meget betydelig Del af Befolkningen slipper fri for denne Kompensationsskat. Det er naturligvis rigtigt, at alle, der har over 6 000 Kr. i Skalaandkomst, kommer til at betale lige meget, men det er nødvendigt af praktiske Grunde, fordi vi ellers skulde til at operere med halve Procenter og Fjerdedels Procenter, da det jo ikke drejer sig om saa store Beløb.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Thomsen) talte ogsaa lidt om de Fradragsregler efter Skattelovens § 8, som hans Partifæller i Folketinget har stillet Ændringsforslag om. Jeg skal derom for det første sige, at det er jo rigtigt, at disse skattefrie Fradrag havde en større Købeevne, dengang de blev fastsat, end de har i Dag, men en Forandring paa dette Punkt er i Virkeligheden en gennemgribende Forandring, som man ikke kan lave fra den ene Dag til den anden, og det var paa et meget sent Tidspunkt Ønsket om en saadan Forandring blev fremsat fra socialdemokratisk Side. Det vilde, som sagt, betyde en meget gennemgribende Forandring i vort Skattesystem. Jeg kan i denne Forbindelse nævne, at hvis man vilde forhøje disse skattefrie Fradrag, saa at deres Købeevne blev den samme som før Krigen, altsaa forhøje dem med den Procent, der svarer til Prisniveauets Stigning siden Krigsudbrudet, vilde det koste Statskassen 60—70 Mill. Kr. Og saa skulde man til at spekulere over Kompensation for det, hvad der jo nok kunde give Anledning til Hovedpine.

Det ærede Medlem spurgte mig derefter, om der var taget Hensyn til de større Formuer i de Oplysninger, jeg gav her i Tinget forleden under min Anbefaling af Finanslovsforslaget. Jeg skal dertil svare, at det er der ikke, idet man ikke har tilstrækkelige Oplysninger til, at man kan sige noget om, hvad Formueskatten vil give